

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Vladimíra Doležala v právní věci žalobce: **Mgr. G. Č.**, zastoupen JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Náměstí Republiky 2/2, Plzeň, proti žalovanému: **ředitel Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2017, č. j. S17-0113/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2019, č. j. 11 Ad 7/2017 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Náměstek ředitele pro speciální služby Generální inspekce bezpečnostních sborů rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 3. 10. 2016, č. S16-1591/2016, zamítl žalobcovu žádost o obnovu řízení ve věci vedené pod č. j. GI-A-888/2014, v níž byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Nepřisvědčil tak žalobci, že by důvodem pro obnovu řízení mohly být skutečnosti vyplývající z „Výpisu z knihy provozu dopravního prostředku GIBS-112, Ford Fiesta ze dne 23. 5. 2016“.

[2] Žalovaný žalobcovu odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl.

[4] K otázce dodržení subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení uvedl, že o existenci knihy provozu dopravního prostředku (která podle žalobce obsahovala skutečnosti odůvodňující obnovení řízení) měl žalobce povědomost po celou dobu průběhu původního řízení. Je zřejmé, že do této knihy sám zapisoval údaje o provozu dopravního prostředku, který řídil. Samotná skutečnost, že z celé knihy provozu dopravního prostředku byl pořízen „nový“ dokument, označený jako „Výpis z knihy provozu dopravního prostředku GIBS-112“, neznamená, že se žalobce o obsahu dozvěděl až po té, kdy mu výpis z knihy provozu byl zaslán k jeho žádosti. Počítáním subjektivní lhůty až ode dne, kdy byl doručen výpis z knihy provozu dopravního prostředku, by městský soud akceptoval možnost, že by účastník správního řízení pro doložení dodržení subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení zajistil vytvoření dokumentu představujícího výpis údajů z původního dokladu. V dané věci tak nebylo možno počítat subjektivní devadesátidenní lhůtu ode dne, kdy byl žalobci doručen výpis z knihy provozu dopravního prostředku, ale bylo nutno vycházet z toho, že o existenci údajů žalobce věděl po celou dobu původního správního řízení. Žádost tedy byla podána po uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty.

[5] Již tato samotná skutečnost byla důvodem pro zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Městský soud se i přesto ve stručnosti zabýval námitkami o existenci důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 192 odst. 1 písm. a) a c) zákona o služebním poměru.

[6] Výpis z knihy provozu dopravního prostředku nepředstavuje novou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník řízení, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit. Žalobce totiž mohl údaje obsažené v této knize uplatnit již v původním řízení, neboť mu byly nepochybně známy. Navíc, pokud by soud postupoval ryze formálně a považoval by za novou skutečnost výpis z knihy provozu, musel by dospět k závěru, že tento výpis jako nově vzniklý dokument v době původního řízení neexistoval, neboť byl vytvořen až k žádosti žalobce v roce 2016, a proto nesplňuje podmínku existence v době, kdy probíhalo původní řízení.

[7] K důvodu pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru soud konstatoval, že žádný důkaz, o který se opíralo původní rozhodnutí a který by byl současně nepravdivý, žalobce nepředložil. Výpis z knihy provozu dopravního prostředku dokládá pouze data, kdy žalobce řídil služební vozidlo, nedokládá nic o pravdivosti či nepravdivosti použitých důkazních prostředků, neprokazuje nepravdivost výpovědí svědků.

II. Kasační stížnost

[8] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[9] Stěžovatel nezpochybňuje skutečnost, že měl povědomost o existenci knihy provozu dopravního prostředku, neměl však povědomost o tom, že v rozhodné době (tj. od 17. 4. 2014 do 23. 7. 2014) neuskutečnil žádnou jízdu do Prahy, a nemohl tak obdržet ústní pokyny pana vedoucího R. a paní R. nemohla být svědkem udílení pokynů. To se

dozvěděl právě až z doručeného výpisu. Proto podal návrh na obnovu řízení a má za to, že tento návrh je důvodný.

[10] Další argumentaci soudu tak pokládá stěžovatel za nesprávnou a nepřiléhavou, víceméně vycházející z odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Závěry soudu podle stěžovatele nemají oporu ve spisech a v některých ohledech ani nejsou zcela logické.

[11] Pokud soud v bodu 35 považoval za potřebné zdůraznit, že skutková podstata kázeňského přestupku nespočívala v tom, že by stěžovatel neplnil pokyny vedoucího oddělení, nýbrž v tom, že byl nejméně od 17. 4. 2014 do 23. 7. 2014 nečinný a řádně se nezabýval došetřením věci popsané v rozhodnutí o kázeňském přestupku, a způsobil tak v prověřování věci nedůvodné průtahy, vychází jednak z argumentace žalovaného a evidentně přehlíží skutečnost, že dle svědků měla nečinnost stěžovatele spočívat i v tom, že neplnil pokyny vedoucího. Stěžovatel považuje za zásadní skutečnost, že podle důkazů, které v původním řízení předložil, předal spis týkající se věci dne 26. 3. 2014 paní R., neexistuje žádný doklad o tom, že by jej ona či vedoucí stěžovateli vrátili zpět a neexistuje žádná písemnost, která by obsahovala jakékoli pokyny vedoucího ohledně řízení v této věci. Stěžovatel tak stěží mohl být ve věci nečinný, jestliže mu věc nebyla přidělena.

[12] Stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na uplynutí subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Kasační stížnost splňuje formální požadavky předpokládané zákonem, je přípustná a projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního; dále jen „s. ř. s.“).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru

řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit,

b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, nebo

c) rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý,

a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.

[17] Podle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru *účastník může podat žádost o obnovu řízení do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odstavci 1 dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.*

[18] Obnova řízení na žádost účastníka je mimořádným opravným prostředkem, který umožňuje odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto skutečnosti vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. Jak vyslovil soud v rozsudku ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 Ads 11/2012 – 36, i v řízení o obnově řízení podle § 192 zákona o služebním poměru lze rozlišit řízení o povolení obnovy řízení (*iudicium rescindens*) a řízení obnovené (*iudicium rescissorium*). V řízení o povolení obnovy řízení se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí, ale posuzuje se otázka, jestli nové skutečnosti dříve neznámé ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné (účastníkovi příznivější) rozhodnutí ve věci.

[19] Nejvyšší správní soud se proto s ohledem na shora vyřčené nemůže zabývat touto částí kasační argumentace, která se týká hodnocení výpovědí svědků a podkladů předložených v původním řízení (prokázání skutečnosti, že stěžovateli byla věc přidělena a posouzení skutečnosti, zda byl při jejím vyřizování nečinný). Řešení těchto otázek nemá žádný vliv na závěr, zda má být obnova povolena, neboť míří k samotnému posouzení zákonnosti původního rozhodnutí, která se může odehrát až v obnoveném řízení (tedy po povolení obnovy). Do této fáze však v nyní projednávané věci správní řízení nedospělo.

[20] Soud dále připomíná, že při přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu je vázán rozsahem kasačních námitek, které posuzuje v té míře obecnosti, v jaké byly uplatněny. Míra podrobnosti těchto námitek tedy do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci, resp. stěžovateli, u soudu dostane. Čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní může správní soud přistoupit a posuzovat ji (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[21] Namítá-li tedy stěžovatel, že argumentace městského soudu je nesprávná, nepřiléhavá, nelogická a nemající oporu ve správním spisu, aniž by jakkoli konkretizoval, v čem tyto vady rozsudku spatřuje, může k takto formulované námitce Nejvyšší správní soud konstatovat toliko, že v odůvodnění napadeného rozsudku tyto vady neshledal. Argumentace městského soudu dopadá na jím řešenou věc, je logicky vedena a nachází svou oporu ve správním spisu. Skutečnost, že městský soud vyšel z argumentace žalovaného, nelze hodnotit jako vadu napadeného rozsudku.

[22] Ze správního spisu plyne, že stěžovatel dne 3. 8. 2016 podal žádost o obnovu řízení. V ní uvedl, že se z výpisu provozu dopravního prostředku, který obdržel dne 24. 5. 2016, dozvěděl, že v období od 14. 4. 2014 do 23. 7. 2014 neuskutečnil žádnou služební cestu do Prahy, kde sídlil vedoucí 34. oddělení plk. R.. Z této skutečnosti vyplývá, že plk. R. nemohl stěžovateli v předmětné době udělovat pokyny, tvrdil-li opak, nehovořil pravdu. Rozhodnutí se tedy podle stěžovatele opíralo o nepravdivý důkaz.

[23] V souzené věci je podstatné, že novou skutečnost, kterou stěžovatel podle svého tvrzení nemohl v původním řízení uplatnit a za které též dovozoval nepravdivost důkazu,

o nějž se toto rozhodnutí opíralo, měl představovat výpis z knihy provozu dopravního prostředku, se kterým se stěžovatel seznámil dne 24. 5. 2016.

[24] Nejvyšší správní soud se s městským soudem shoduje v závěru, že povědomost o tom, zda v rozhodném období uskutečnil cestu do Prahy, či nikoli, měl stěžovatel již v době původního správního řízení. Tento fakt nijak nemůže zvrátit kasační tvrzení, že stěžovatel sice věděl o existenci knihy provozu dopravního prostředku, nebyl si však vědom toho, že v rozhodné době neuskutečnil žádnou cestu do Prahy. Nutno zdůraznit, že to byl sám stěžovatel, kdo do knihy provozu zapisoval údaje o svých vlastních cestách služebním vozidlem. Je tedy stěží představitelné, že by stěžovatel sice knihu provozu dopravního prostředku sám vyplňoval, tedy do ní zaznamenával své vlastní cesty, ale současně by si nebyl vědom toho, že nejel do Prahy. Jednalo se o skutečnost, která se vztahovala přímo k jeho osobě a která mu musela být v době vedení původního řízení zřejmá. Tvrzení, že se o této skutečnosti (o kterou opíral důvody pro nařízení obnovy) dozvěděl až z výpisu knihy provozu, který získal na základě vlastní žádosti dne 24. 5. 2016, proto nemůže obstát.

[25] Důvod, na kterém stěžovatel založil svou žádost o obnovu řízení, mu tedy musel být znám již v průběhu původního řízení o kázeňském přestupku (pravomocně ukončeném dne 3. 10. 2014), resp. již v době, kdy měl být tento přestupek spáchán (tj. od 14. 4. 2014 do 23. 7. 2014). Proto podal-li stěžovatel žádost o obnovu založenou na tomto důvodu až dne 3. 8. 2016, je zjevné, že šlo o žádost podanou po uplynutí subjektivní devadesátidenní lhůty, tedy o žádost opožděnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu